

ת"פ 63437/03/15 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 63437-03-15 מדינת ישראל נ' פלוני
בפני כבוד השופט דב פולוק

מדינת ישראל	בעניין:
ע"י תביעות מחוז ירושלים	המאשימה
נגד	
פלוני (ב"פ)	
ע"י ב"כ עוה"ד דותן דניאלי	הנאשמים

הכרעת דין

הנאשם זכאי.

הנאשם הואשם באיומים, עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז - 1977 ותקיפת עובד ציבור, עבירה לפי סעיף 382א(א) לחוק העונשין תשל"ז - 1977.

על פי כתב האישום, הנאשם הגיע לסניף הביטוח הלאומי בן סירא בירושלים. בהגיעו למקום "החל לקלל את המאבטחים שבמקום וכן אמר הנאשם למתלונן (המאבטח דניאל תורג'מן) ולמאבטחים אחרים שהוא ישבור להם את הרגליים". "בשלב מסוים, נכנס הנאשם לחדר פקידת התביעות במטרה לקבל שירות כאשר המתלונן מתלווה אליו. הנאשם המשיך לקלל ולכן ביקש המתלונן מהפקידה במקום שלא להעניק לנאשם שירות. כמו כן, ונוכח דבריו של הנאשם, הזמין המתלונן שוטר למקום. בשלב מסוים, ועת היה המתלונן מאחוריו של הנאשם, הסתובב הנאשם והכה במכת אגרוף בפניו של המתלונן, שניסה להתגונן מפני הנאשם. כתוצאה ממעשה הנאשם, נגרמו למתלונן שריטות בפניו, בידיו וכן על רגליו. לבסוף התקיפה הופסקה לאחר שהתערבו אחרים שהיו במקום.

לאחר שמיעת הראיות, אין חולק שהנאשם הפעיל כוח על המאבטח דניאל ואין חולק שהמאבטח דניאל ואחרים הפעילו כוח על הנאשם. גם אין חולק שהנאשם במהלך שהותו בבניין אמר דברים מסוימים שהמאשימה מייחסת להם כאיומים. השאלה היא אם בנסיבות המקרה, יש לראות במעשיו של הנאשם כמעשים פלילים וכפי שאפרט להלן, התשובה היא לא.

ולגופו של עניין:

על פי הראיות שהוצגו לבית המשפט, הנאשם מוכר כנכה על ידי ביטוח לאומי במחלקה לנפגעי איבה כשהוא סובל מתסמונת פוסט טראומטית. בנוסף הנאשם סובל מבעיות באוזניים, דבר הגורם לו לדבר בקול רם. הנאשם עבר אירוע מוחי המתבטא בחולשה בצד ימין וכן סובל מבעיות לב.

בעת האירוע נשוא כתב האישום הנאשם היה בן 58. המאבטח דניאל היה בן 23.5.

לדברי הנאשם הוא הגיע למוסד לביטוח לאומי לאחר שניתנה החלטה שיפוטית, שהסירה העיכוב על תשלומים לנאשם.

בהודעתה במשטרה (נ/3) עדת התביעה חופית כתב, האחראית על האבטחה בביטוח לאומי, אמרה שהנאשם "עוד בכניסה צעק ואיים על המאבטחים שישבור להם את הידיים והרגליים. בעקבות התנהגות שלו בכל פעם שהוא מגיע לביטוח לאומי הוא מוצמד למאבטח ומהרגע שהוא נכנס לביטוח הלאומי ועד הרגע שהוא עוזב מוצמד אליו מאבטח" (שורות 11 - 15).

בעדותה בבית המשפט חופית אמרה שהנאשם הגיע "תוך כדי קללות, לא ייחסתי לזה ממש חשיבות. הוא עושה את זה תמיד, אנשים באופן כללי מגיעים למוסד ומתנהגים ככה ומוצאים את התסכול" (ע' 11 לפרוטוקול שורות 24 - 25). העדה נשאלה על מי הוא איים לשבור את והרגליים והיא השיבה "זה היה מיוחס לנו לאבטחה" (שם שורה 28).

ואז המשיכה, "הצמדתי מאבטח שיעלה לקומה שלוש למחלקת (נפגעי) איבה לפני שאדון ב"פ יגיע, שהמאבטח יהיה שם למטרת סריקה כביכול שאדון ב"פ לא יתעצבן מעצם נוכחות שלו שם" (שם שורות 29 - 30).

ובחקירה נגדית:

"ש. בהודעתך אמרת מר ב"פ הוצמד למאבטח

ת. ההיפך אני העליתי את המאבטח לקומה 3, הוא לא הוצמד אליו הוא כבר היה בקומה 3 **על מנת שזה לא יגיע לחיכוך**" [דגש לא במקור ד.פ.] (ע' 13 לפרוטוקול שורות 6 - 7).

מעדותה הנני לומד שיש הבנה של האחראית על הביטחון במקום שאין במילים כמו "לשבור את הרגליים" למנוע מתן שירות לנאשם או לכל מבוטח אחר, בשל ההכרה שאוכלוסיית הבאים למל"ל הם בעלי נכויות, כולל בעלי נכויות נפשיות כגון הנאשם.

וכן, אם ירדתי לסוף דעתה, שמן הראוי שמאבטח לא יצמד ממש צמוד לנפגע הפגוע בנפשו בעקבות פגיעת איבה, כמו הנאשם, פן עצם ההצמדה הצמודה של מאבטח תהווה טריגר ותשיג תוצאה לא רצויה. הואיל וכן, המאבטח נשלח בנפרד לקומה שלוש ולא הלך ממש בצמוד לנאשם.

ניתן להניח שגישה זאת, יש בה כדי להכיר במצבם השברירי של אותם נפגעים הבאים למל"ל לממש את זכויותיהם.

לכן, אליבא דגרסתה של האחראית על האבטחה, המאבטח דניאל תורג'מן נשלח על ידה ובתוקף תפקידה, לקומה שלוש, הקומה בה נמצאת המחלקה לנפגעי איבה, שהוא יודע שאין במילים המיוחסות לנאשם, על פי המדיניות לכלל הנפגעים, כדי למנוע קבלת טיפול מהמחלקה ועליו לא להיצמד לנאשם.

וזוהו עיקר התיק. הנאשם הגיע למחלקה לנפגעי פעולות איבה במוסד לביטוח לאומי הואיל והוא קרוב של פעולת איבה שהתירה בו תסמונת פוסט טראומה ונכות נפשית. הנאשם בעת האירוע התקרב לגיל שישים כשהוא גם אחרי אירוע מוחי שפגע בתפקוד גופו בצד ימין וסובל מבעיות לב.

על פי עדויות של הפקידות, הנאשם מעולם לא איים על עובדי המחלקה לנפגעי פעולות איבה ומעולם השתמש באלימות כלפי עובדי המחלקה לנפגעי פעולות איבה. לכן, לא היה כל צורך במאבטח צמוד למקום כדי לשמור על ביטחון של הפקידות.

המאבטח דניאל נשלח לקומה 3, הקומה של המחלקה לנפגעי פעולות איבה, "כדי למנוע חיכוך". אולם גם האחראית על האבטחה מבינה, בהתחשב במצבו של הנאשם, שככל שיהיה חיכוך בין הנאשם לבין עובדי המקום, חיכוך זה עם המאבטחים ולא עם עובדי המחלקה. לכן היא לא הצמידה את המאבטח לנאשם אלא מעלה אותו בנפרד לקומה 3.

בדומה, במודעות למצבו של הנאשם ואחרים כמוהו הבאים למקום, לא היו בדברים המיוחסים לנאשם כדי למנוע קבלת שירות.

על רקע זה נשלח המאבטח דניאל לקומה 3. אולם, המאבטח דניאל במקום לפעול למנוע "חיכוך", עשה כביכול הכול האפשרי לבוא בחיכוך עם הנאשם, אדם שהגיע למחלקה על רקע נכותו הנפשית כקרוב פעולת איבה.

הנאשם מיועד להגיע למרדה של אתי. המאבטח דניאל מגיע למחלקה ונכנס למשרדה של רונית כורך, הצמוד למשרדה של אתי.

על פי הודעת רונית (נ/33), המאבטח דניאל אמר לה שהוא הגיע "בעניין ב"פ כי הוא עשה בלגן". באותו זמן ב"פ חזר למחלקה ראה את דניאל בחדרי ושאל את דניאל משהו כמו "מה אתה עוקב אחרי?" דניאל לא ענה, ב"פ נכנס לחדרה של המנהלת. כל הזמן ב"פ קילל את המאבטחים בכלל, ממש ניבל את הפה בקללות: בני זונות, שרמוטות וכו'... דניאל יצא מהמסדרון ומהמסדרון אל ב"פ שישב בחדר של אתי הסמוך אלי ושאל את ב"פ למה הוא מנבל את הפה. ב"פ אמר שזה בגלל שהמאבטחים מתנכלים לו. אני שמעתי את זה, קמתי מכיסאי ויצאת מהמשרד ונעמדת ליד דניאל במסדרון ואמרתי לב"פ "הוא בכלל לא לכאן בגללך" הוא היה אצלי בחדר. ב"פ אמר "לא, לא אני יודע, יש להם משהו נגדי" והמשיך לנבל את הפה ולקללות עסיסיות. בשלב הזה דניאל נכנס לחדרה של אסתר, ולציין כי כל חילופי הדברים

דניאל היה במסדרון וב"פ היה בחדרה של אסתר, כשהוא יושב על הכיסא" (שם שורות 10 - 23).

בעדותה בבית המשפט רונית חזרה על גרסתה בהודעה. בחקירה נגדית, אישרה שהנאשם "מעולם לא ניבל פה כלפי הפקידות" (ע' 16 לפרוטוקול שורה 10) ושהיא "מעולם לא הרגשתי מאוימת על ידו" (שם שורה 5). היא גם אמרה, בניגוד לעדותה של חופית, "לא היו מצמידים לנאשם שומר" (ע' 15 לפרוטוקול שורה 30).

אקדים ואומר שהמאבטח דניאל והפקידה רונית פעלו בניגוד מוחלט לשמירה מינימאלית על צנעת הפרט של הנאשם ושמירה על כבודו. דניאל הגיע למשרדה של רונית והתחיל לדבר על הנאשם בפני רונית, ללא כל סיבה מוצדקת תוך פגיעה בפרטיות של הנאשם.

הנאשם מתאר כיצד בעת שהוא יושב על כיסא בפרוזדור וממתין להיכנס לפקידת אתי, "השומר (המאבטח דניאל ד.פ.) עומד חצי גוף שלו לכיוון החדר של רונית חצי לכיוון שלי, לא פנה אלי, הוא הוא רואה אותי הוא אוצר לה, רונית הנה הוא פה, מה הוא מסתובב לנו במחלוקות. לא הבנתי מה עשיתי ואז הגבתי לו בצורה של מילה, אמרתי לו נו מה, מה עשיתי שאתה מגרר עלי" (ע' 41 לפרוטוקול שורות 28 - 31).

המאבטח דניאל, לכאורה ללא כל סיבה נמצא צמוד לנאשם, לכאורה בניגוד להוראות של המאבטחת האחראית. הנאשם מבין שהמאבטח מדבר עליו עם הפקידה רונית.

זהו הטריגר שגרם להטחת הדברים של הנאשם נגד המאבטחים.

המאבטח, שגם גרם לחיכוך מיותר וגם פגע בצנעת הפרט של הנאשם, לא פעל להרגיע את הרוחות. אדרבא, רונית מחליטה, שמן הראוי להמשיך ולפגוע בכבודו של הנאשם על ידי כך שהיא תשקר לנאשם ותגיד לו שהמאבטח דניאל לא הגיע למקום בגלל הנאשם. למותר לציין, באירוניה מסוימת, שדברי רונית מעידים כאלף עדים שגם היא מודעת שנכחותו של המאבטח מיותרת ובעייתית. ועוד, רונית מעידה על עצמה שהיא מוכנה לומר דבר לא אמת כשהיא סבורה שיש בכך תועלת.

אולם, הפגיעה בצנעת הפרט של הנאשם לא מפסיקה גם אחרי שהנאשם נכנס ומתיישב במשרדה של אתי. או אז, אליבא דגרסתה, רונית קמה מהכיסא במשרדה והולכת ועומדת, יחד עם דניאל המאבטח, בפני משרדה של אתי, על אף שאין לה כל סיבה מוצדקת לעמוד שם.

בהודעתו (נ/7) המאבטח דניאל תורג'מן נשאל "ש. ב"פ טוען ששמע אותך מדבר עם אחת הפקידות עליו מה דיברתם עליו? ת. לא שאני זוכר" ש. אחרי זה הוא פנה אליכם ואמר לכם "מה אתם מגרגרים אחרי כל הזמן? ת. אני לא זוכר את זה" (שורות 25 - 28).

אין זה מתקבל על הדעת שהעד דניאל תורג'מן אינו זוכר את אותה שיחה עם רונית שהיווה את הטריגר לקללות של הנאשם והדבר מעיד על חוסר מהימנותו.

בהקשר זה מן הראוי להסתכל על הודעתו של דניאל (נ/6). לפי הודעה זו מיום האירוע, הנאשם "עלה לקומה שלישית ואני עליתי אחריו הוא נכנס לפקידה ואני הייתי בחדר הסמוך הוא ראה אותי ושאל אותי מה אני רוצה? אני עניתי לו שהוא יקבל את השירות שלו ושלא יפנה אלי בצורה מאיימת, התחיל שיחה והוא שאל אותי אם אני באתי בשבילו. ואני אמרתי לו שלא. ואז הוא איים עלינו באיומים שהוא ישבור לנו את הרגליים של מאבטחים, אמרתי לאחמ"שית לעלות עם השוטר בשכר לקומה שלישית הם עלו הוא ישב על כיסא..." (שורות 3 - 7).

בהודעה זו, דניאל, כמו רונית, מעיד על עצמו שהוא שיקר לנאשם. שקר זה גם מעיד שדניאל מודע שנוכחותו במקום היה מיותר ומהוו ניסיון להסתיר את הרקע לחיכוך.

במקום לומר שהוא אמר לנאשם שהוא לא יקבל שירות, דבר שלא במחלוקת, הוא מציג בהודעתו גרסה לא אמת על פיה הוא אמר לנאשם שהוא כן יקבל שירות. ועוד, את האיום של שבירת רגליים וידיים, שכביכול נאמר על ידי הנאשם בכניסתו לבניין, לטענת דניאל, נאמר בקומה שלוש.

למותר לציין שהסתירות האלה והדרך המסולפת שדניאל הציג את הדברים, יש בהם להטיל ספק במהימנותו.

אולם מעבר לאמור, הם מעידים שהמאבטח דניאל מודע לבעייתיות בהתנהגותו.

בעדות בבית המשפט הוא אמר שהנאשם הבחין בו ושאל "מה אתה בשבילי פה? ואמרתי לו שלא. והוא לא קיבל את זה. הוא התחיל להגיד לי "אני אשבור לכם את הרגליים למאבטחים" וכל מיני דברים כאלה" (ע' 13 לפרוטוקול שורה 30 - 31).

שוב העד חוזר ואומר שהוא שיקר לנאשם. שוב הוא טוען שהנאשם איים לשבור רגליים וידיים בקומה שלוש כשהטענה שהדבר נאמר בעת כניסה לבניין. אדרבא, לשאלה בחקירה נגדית "אם באותו שלב (דהיינו לפני שעלה לקומה שלוש) לא היה אירוע בקשר לנאשם" והוא השיב נכון" (ע' 15 לפרוטוקול שורות 12 - 13).

בהודעתה במשטרה (נ/32) אסתר-סיגלית ידאעי (אתי) רק מציינת שאחרי שהנאשם התיישב, אחריו נכנס דניאל ו"התנהל בניהם דברים אני לא זוכר פרטים". גם בעדותה בבית המשפט רק ידעה להגיד שדניאל והנאשם "החליפו בניהם כמה מילים על משהו שהיה מלפני כן" (ע' 19 לפרוטוקול שורה 13).

ברור שאילו הנאשם אמר בפני רונית או בפני אתי שהוא ישבור רגליים או ידיים של המאבטחים, בוודאי היו זוכרות את דברי הנאשם. כבר הצבעתי על חוסר מהימנות של העד דניאל. התרשמותי היא שדניאל ביקש לומר שהנאשם אמר

"שישבור את רגליים של המאבטחים" בעת שהיה בקומה שלוש, כדי להצדיק את הוראתו שאני לא יקבל את הנאשם.

ודוק: חופית, הממונה על דניאל, טוענת שלא היו בדברי הנאשם, לטענתה, שישבור את הרגליים של המאבטחים, כדי למנוע מתן טיפול לנאשם. דניאל נשלח לקומה שלוש אם הוראה שלא לבוא בחיכוך עם הנאשם. במקום זה, הוא שם את עצמו במקום המבטיח חיכוך עם הנאשם. הוא פגע בצנעת הפרט ובכבודו של הנאשם, על ידי כך שהוא שוחח על הנאשם עם הפקידה רונית. לאחר שהנאשם מבין שדניאל ורונית מדברים עליו, הם בוחרים שלא להתנצל ולהרגיע את המצב ולהתרחק כדי לאפשר לנאשם לנהל את ענייניו עם אתי בפרטיות ובשקט.

יצוין, שהנאשם הגיע למקום לאחר שביטוח לאומי עיכבו תשלומים אליו ולבסוף התקבלה החלטה שיפוטית לטובתו. דניאל יכול היה להמעיט בהמשך החיכוך. רונית הייתה צריכה לחזור למשרדה. במקום זה, דניאל ורונית, על פי גרסתם, שיקרו לנאשם ואמרו לו שדניאל לא הגיע למקום כדי לפקח אליו. רונית לא חזרה למשרדה אלא החליטה להשקיף על משרדה של אתי כשהנאשם כבר יושב שם. דניאל לא מתייעץ בקשר אלא טען בבית המשפט את הטענה המשונה והלא אמינה שפתאום מכשיר הקשר שלו לא היה תקין. ודוק: דניאל לפני הגעתו לקומה שלוש, כבר ידע שהממונה עליו החליטה, אליבא דגרסתה, שאין בדברי הנאשם שהוא ישבור את הרגליים של המאבטחים כדי למנוע קבלת שירות. במקום זה, הוא טען שהנאשם אמר שישבור את הרגליים של המאבטחים בקומה 3 ועל סמך אמרה זאת, על אף שכבר הוחלט על ידי הממונה עליו שאין למנוע שירות, הוא נכנס לתוך החדר של אתי ומורה לאתי להפסיק מתן שירות לנאשם.

יודגש, גם רונית וגם אתי, לא שמעו את הנאשם אומר שישבור את רגליהם של המאבטחים על אף שהיו במקום. המסקנה המתבקשת היא שהנאשם לא אמר את זה ודניאל מבקש להציג גרסה לא אמת כדי להצדיק את התנהגותו.

ועוד, אין זה סביר בעיני, שהנאשם בכניסתו לביטוח לאומי, ללא כל סיבה מיוחדת, פתאום אמר שהוא רוצה לשבור את הרגליים של המאבטחים. למעט חופית, שום מאבטח אחר לא העיד ששמע את הנאשם אומר את הדברים בכניסה לבניין ולא ברור באיזו נסיבות הדברים נאמרו. התרשמותי היא שבדיוק כמו שדניאל ביקש לייחס ביטוי זה לנאשם כדי להצדיק את הוראתו להפסיק את מתן שירות לנאשם, חופית ביקשה להצדיק בדיעבד את שליחת דניאל להשגיח על הנאשם, החלטה שהביאה לתוצאות הפוכות בשל התנהגותו של דניאל.

למותר לציין, שעל פי הפסיקה, קללות סתמיות נגד מאבטחים שנאמרו בעידנא דריתחא אין בהם להוות עבירה על פי סעיף 192 לחוק העונשין תשל"ז - 1977, קל וחומר שהם נאמרים על ידי אדם הסובל מפגיעה נפשית. אשר על כן הנני מזכה את הנאשם מעבירה זו המיוחסת לו בכתב האישום.

לעניין התקיפה, רונית אמרה שדניאל עמד משמאל לאסתר "ואז הנאשם קם ותפס את דניאל באיזור החזה מלמעלה... והנאשם חבט את דניאל על הקיר" (ע' 15 לפרוטוקול שורות 7 - 8).

ובהמשך, עלתה חופית ועוד שני מאבטחים... הנאשם היה על הרצפה שבחדר חופית ועוד מאבטחים ומדניאל נזל דם (שם שורות 12 - 13) ובהמשך "ראיתי שוטר ומאבטח שגררו אותו (הנאשם ד.פ.) על הרצפה לכיוון המעלית ובזה

הסתיים (שם שורות 15 - 16).

ובהודעתה (נ/33) "ב"פ התרומם, תוך כדי קללות, מהכיסא עליו ישב, ואז תפס את דניאל בשתי ידיו כשהוא לופט את דניאל בחזה...וכשב"פ תופס את דניאל הוא מנער אותו, חבט אותו בקיר, דניאל היה ממש כמו בובת סמרטוט בידיים של ב"פ (שורות 29 - 33).

ובהמשך: "כשב"פ לא הסכים לצאת והמאבטחים נאלצו לגרור אותו עד למעלית (שורות 48 - 49).

אתי בהודעתה נ/32 אמרה "תוך שניה ב"פ קם מהכיסא והיכה את דניאל באגרוף על הראש שלו, ממש על הקודקוד ואז התנהלה בניהם תגרה כשב"פ מטיח בדניאל אגרופים נמרצים על ראשו של דניאל, ממש אגרוף אחרי אגרוף, זה היה מבהיל ודניאל ניסה לתפוס לב"פ את ידיו מאחורי גבו אך ללא הצלחה, היה שלב שב"פ הטיח אותו בקיר ואני לא יודעת אם דניאל קיבל מכה ולאחר מכן ב"פ נפל על הרצפה" (שורות 8 - 14).

"בשלב מסוים דרור נכנס לחדרי אך אני לא יודעת לומר מה הוא עשה" (שורות 15 - 16).

"המאבטחים, אני לא זוכרת את שמם, והוציאו את ב"פ מהחדר תוך הפעלת כוח כשב"פ מתנגד (שורות 22 - 23).

ובבית משפט: (ב"פ) "פשוט קם ונתן לו (דניאל) מכה בראש חד משמעית ואז דניאל אולי ניסה לתפוס אותו והוא המשיך לחבוט בו בראשו ודניאל ניסה למנוע את זה. הייתה תגרה מאוד לא נעימה...ב"פ נפל אחורה לידי בין הכוננית שיש לי לכיסא שלי ואז הגיעו עוד מאבטחים והוציאו אותו מהחדר שלי" (ע' 19 שורות 20 - 23).

וגם "הגיעו מלא מאבטחים, ב"פ אמר שהוא לא חש בטוב והוציאו אותו הוא קצת התנגד" (שם שורה 31).

דרור אהרוני (ע"ת 1) הגיע למשרדה של אתי, ראה שהנאשם ודניאל מתגוששים ו"כדי להפריד בניהם דחפתי אותם על הרצפה. הם נפלו שניהם ואז בו בזמן הגיעו מאבטחים נוספים והפרידו וסיימו את הקטטה (ע' 7 לפרוטוקול שורות 16 - 17).

ובהמשך "למיטב זכרוני, הם פשוט היו מחובקים, יכול להיות שהנאשם החזיק משהו. הם התגוששו והדרך שלי להפריד בניהם הייתה על דחיפה והם נפלו על הרצפה" (שורות 30 - 31).

ובהודעתו נ/35 "ראיתי את החשוד ואת דניאל המאבטח מתגוששים ומחובקים, כשדניאל אוחז בחשוד והחשוד תפס את המאבטח..." (שורות 6 - 8)

"ניסיתי להפריד בניהם אך ללא הצלחה. דחפתי את שניהם על הרצפה ואז הם נפרדו ומיד באותו זמן הגיעו שני

מאבטחים... הפסיקו את ההתגוששות בין השניים, הרימו את החשוד" (שורות 9 - 12).

דניאל תורג'מן נ/6 "הוא ישב על כיסא ואני הייתי מאחוריו פתאום הוא נתן לי בוקס לעיין, אני התגוננתי עם הידיים שלי ותפסתי אותו, אשר הגיעו מאבטחים יחד עם השוטר בשכר ואז הם תפסו אותו" (6 - 8)

"הוא התחיל להתאגרף בי באגרופים ואני התגוננתי עם הידיים. (שורה 16).

נ/7 "ואז הוא הביא לי אגרופ לפנים והתגוננתי עם היד והוא המשיך לתת אגרופים" (שורה 23).

ובבית משפט: "עמדתי לידו ופשוט קיבלתי פצצה לתוך העין בחוזקה וירד לי דם מהאף (ע' 14 לפרוטוקול שורות 3 - 4)

בהמשך "בישיבה הוא נתן את האגרופ הראשון ובתוך העין שלי קצת שטף דם ואז הוא קם והמשיך להכות בי בפרצוף (ע' 20 לפרוטוקול שורות 3 - 4).

ע"ת 7, מר יהושע זוהר:

"הייתי למטה באולם קבלת קהל ולא ראיתי אירוע שקדם להחלטה לשלוח את דניאל" (ע' 23 לפרוטוקול שורות 8 - 9).

"רצנו מהר למעלה, אני ועוד מאבטח נכנסו לחדר, ראינו את המבוטח יושב על כיסא ואת המאבטח מדמם מהאף. לא ראיתי את האירוע עצמו. פשוט תפסתי את הנאשם ביד בשביל להוציא אותו מהחדר, הוא ניסה להתפרע והצליח להשתחרר מהתפיסה ושם לי יד על הפנים. המאבטח השני השתלט עליו הוריד אותו לרצפה ואזקו אותו) שם שורות 13 - 17).

"ש. הקשר היה תקין" ת. כן" (שם שורות 27 - 28).

בהוצאת הנאשם מהחדר אמר "תפיסה רגילה ביד מאחורה שצמודה לגב" (ע' 24 לפרוטוקול שורה 5).

בהודעתו נ/34 "נכנסנו לחדר ראינו את המבוטח יושב והמאבטח מדמם מאזור האף, תפסנו אותו עקיבא ואני הוצאנו אותו מחוץ לחדר ובשלב מסוים התפיסה שלי לא מוצלחת הוא הצליח לשים את ידו על הפנים שלי. עקיבא תפס אותו לבד והשכיב אותו על הריצפה באזור המעליות, עלה שוטר בשכר, שם לו אזיקים והוצאנו אותו לחצר בחוץ להמתין לניידת" (שורות 17 - 21).

חופית כתב:

"זוהר ועקיבא מאבטחים עלו לקומה שלוש אני הגעתי במצב שמצאתי את עקיבא וזוהר תופסים לו את הידיים בכוח סביר והדבר הראשון שראיתי את דניאל תורג'מן עם דם על הפנים ומכה בעין. הרחקתי אותו מהאירוע ואז השוטר סרגיי הגיע לשים למר ב"פ את האזיקים. שהורדנו אותו למטה הוא דרש אמבולנס וטען שהוא לא מרגיש טוב והזמנתי לו מד"א" (ע' 11 לפרוטוקול שורות 31 - ע' 12 לפרוטוקול שורה 2).

נ/3 "הגעתי לקומה 3 במחלקה האיבה שם התברר לי שהמאבטח דניאל תורג'מן מדמם מאזור האף הבחנתי בפנס באחת מעיניו (שורות 4 - 5).

"ישב המבוטח ב"פ על הרצפה כשהוא יושב כולו מזיע, צועק ומקלל" (שורות 8 - 9).

"הגיעו שני מאבטחים בשם עקיבא וזוהר... אמרתי להם להרים את החשוד ולהוציאו ממשרדה של רונית ואז החשוד התחיל להתפרע ולתקוף את שני המאבטחים עקיבא וזוהר ושניהם השתמשו בכוח ואחזו אותו את ב"פ בשתי ידיו מאחורי גבו ואז השוטר... סרגיי... הגיע ושם על החשוד אזיקים מאחורי גבו (שורות 20 - 26).

ע"ת 8 מר סרגיי בוצקין דו"ח פעולה ת/5 "ראיתי על המאבטח בשם דניאל תורג'מן סימן אדום ליד העין הימנית... ראיתי על החשוד היה דם על הראש ונפוח בצד שמאל ליד האוזן שמתי על החשוד את האזיקים".

ע"ת 9 עקיבא זליקמן ת/8

"ניגשתי למבוטח, השתמשתי באיזה שהוא כוח סביר בעזרת עוד מאבטח בשם זוהר, והתחלנו פינוי של המבוטח מהחדר, בזמן שבאתי לצאת מהחדר לא הצלחנו לעבור שלושנתו בדלת, לקחתי אני בעצמי את המבוטח עם יד מאחורה, הוצאתי אותו מהחדר לכיוון המעליות בזמן הזה הגיע שוטר בשכר שעבד בסניף, השוטר אמר להוריד אותו לרצפה, בשלב זה הורדתי אותו לרצפה כשהפנים שלו כלפי מטה בצורה עדינה בכך שלא יפגע בפנים, כשהורדתי אותו לרצפה הוא התחיל להתפרע, נעזרתי עם הרגל שלי ששמתי את הברך שלי על אזור כתף צוואר, בשלב הזה השוטר שם עליו אזיקים, הורדתי את הרגל וקמתי ממנו" (שורות 15 - 21)

בזמן שהוצאתי אותו לבדי מהחדר תפסתי אותו עם יד מאחורי הגב ויד על החזה כתף, זו הייתה הדרך היחידה להוציא אותו מהחדר בצורה שלא יפגע או יגרם לו נזק" (שורות 29 - 30).

"אני לא שובר לו את הכתף אלא מניח את הברך באזור הכתף, צוואר, שכמה כשיד אחת שלי מחזיקה את הידיים והרגל מחזיקה את אזור כתף - צוואר (ע' 33 לפרוטוקול שורות 11 - 12).

העד אמר לא היה לו מושג שהנאשם סבל מבעיות לב. הוא נשאל אם הואיל ובעקבות הנחת הרגל על הצוואר של הנאשם היו לו שפשופים על הצוואר ונזקק לפיזיותרפיה למשך 3 שבועות האם זו תוצאה סבירה והשיב "כפי שאמרתי המבוטח התפרע על הרצפה" (ע' 34 לפרוטוקול שורה 27).

עדת ההגנה, גב' עינת סעדון, הינה בתה של הנאשם. היא צלמה תמונות של חבלות על גופו של הנאשם בעקבות האירוע (נ/8 א - ד).

הנאשם:

באמרתו של הנאשם ת/3 הוא לא שיתף פעולה הואיל וטען שהוא אשר הותקף וסרבו לקבל את תלונתו על התקיפה.

באמרתו השנייה תיאר את המקרה. על פי גרסתו המאבטח דניאל נכנס לחדר של אתי והוראה לה לא לתת לנאשם טיפול. אתי אמרה לדניאל לעזוב את הנאשם וללכת אך דניאל התעקש אתי לא תיתן לו טיפול. הנאשם יושב ואילו דניאל עם שני ידיו על השולחן. "כשהידיים שלו על השולחן עם יד שמאל שלי נגעתי בחולצה שלו באזור החזה ובקשתי ממנו לצאת ואז קבלתי מכה עם משהו, חפץ כלשהו, אולי עת הפוך, קבלתי מכה על גב היד שמאל בין הבוהן לאצבע ובעוצמה שממש הרגשתי זרם אז התרוממתי כי הייתי יושב ואז הוא ניסה לנגוח בי ואז הורדתי ראש והוא נגח לתוך הראש שלי וכשקיבלתי את הנגיחה דחפתי אותו נשארתי עומד... ביד הימנית שלו אחרי שהוא הזמין את החברים הכניס לי בוקס לתוך אזור הרכה והפנים בצד שמאל שלי. נפלתי על הרצפה ומאותו רגע הייתי מסוחרר ומטושטש בלחץ להגן על עצמי והרמתי כיסא שהיה באן כדי להגן על עצמי" (נ/27 שורות 35 - 41).

הנאשם הציג תצלומים של הפגיעות על גופו כולל תצלומים של סימן אדום על ידו (ת/16 א ו/16 ב) המקום בו לטענתו המאבטח דניאל פגע עם החפץ.

הנאשם חזר על גרסה דומה בבית משפט (ע' 42 לפרוטוקול שורה 22 - ע' 43 לפרוטוקול שורה 11). אציין שבביקור במקום הנאשם הדגים לבית המשפט את גרסתו.

גם יודגש, שהנאשם ביקש שיתכלו במצלמות האבטחה כדי להוכיח את טענותיו. בעניין זה, אין חולק שלא הייתה מצלמה בתוך החדר של אתי ואף לא בתוך המחלקה לנפגעי איבה. למרות זאת, כן היו מצלמות במקומות אחרים שבאמצעותן ניתן אולי להאיר על המקרה, גם לעניין כניסתו של הנאשם לבניין וגם לאחר שהוא הוצא בכוח מהמחלקה.

בהקשר זה רנ"ג מירב גבאי העידה הקב"ט אמר לה שהאירוע לא צולם והיא הוסיפה "אנו סומכים בעניים עצומות על הקב"ט, אין לי אופציה אחרת לבדוק" (ע' 79 לפרוטוקול שורות 8 - 9).

למותר לציין שאין לקבל גישה זו במקרה דנן ולסמוך על הקב"ט, כשבדקים את האפשרות שאנשי אבטחה פעלו שלא כדין.

לעניין התקיפה, בפני בית המשפט גרסאות סותרות. גם המאבטח וגם הנאשם נפצעו. בהקשר זה, אין לשלול שחלק מהפציעות נגרמו בעת שדרור דחף את הנאשם ואת המאבטח דניאל כדי להפריד בניהם.

לכאורה היה רצון של המאבטח להוציא את הנאשם. לכאורה, היה רצון של הנאשם למנוע את הוצאתו מהחדר.

אין בפני בית המשפט עדים ניטראליים של ממש, כשיש גם היכרות של עובדי המל"ל עם דניאל וגם אינטרס לשמור על יחסים טובים עם המאבטחים במקום עבודתם.

כפי שפירטי לעיל, יש דברים שנאמרו על ידי דניאל ואחרים אשר השליכו באופן שלילי על מהימנותם.

ישנן סתירות של ממש בתיאורים של התקיפה, כשחלק מהתיאורים לכאורה אינם מתיישבים עם מצב הפיזי של הנאשם.

הנאשם היה עקבי בגרסתו של האירוע. הוא הציג תצלומים בקשר לטענתו שהמאבטח דניאל פגע בידו עם חפץ.

הנאשם התעקש ופעל לקבל את סרטוני מצלמות האבטחה, דבר שמעיד שהוא משוכנע שאותם סרטונים יש בהם כדי להראות את חפותו.

בנסיבות אלה התעורר בליבי ספק לגבי אשמתו של הנאשם בעירת התקיפה והנני מזכה את הנאשם גם מעבירה זו.

אשר על כן, הנני מזכה את הנאשם מהבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

הודע על זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתנה היום, ח' תשרי תש"פ, 07 אוקטובר 2019, במעמד הצדדים